Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)

19. marts 2012*

»Konkurrence — aftaler — misbrug af dominerende stilling — afvisning af klage — retlig interesse — fællesskabsinteresse — søgsmål, der delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet«

I sag T-273/09,

Associazione »Giùlemanidallajuve«, Cerignola (Italien), ved advokaterne L. Misson, G. Ernes og A. Pel,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen, ved A. Bouquet og V. Di Bucci, som befuldmægtigede, bistået af advokat J. Derenne,

sagsøgt,

støttet af:

Fédération internationale de football association (FIFA), Zurich (Schweiz), ved advokaterne A. Barav og D. Reymond,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2009) 3916 af 12. maj 2009, hvorved Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 under henvisning til manglende retlig interesse og manglende fællesskabsinteresse afviste sagsøgerens klage vedrørende påståede overtrædelser af artikel 81 EF og 82 EF begået af Federazione Italiana Giuoco Calcio, Comitato Olimpico Nazionale Italiano, Union of European Football Associations og Fédération Internationale de football association i forbindelse med disciplinære foranstaltninger, som er pålagt Juventus Football Club SpA, Torino (Italien) (sag COMP/39464 – Supporters Juventus Torino/FIGC-CONI-UEFA-FIFA),

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe og M. van der Woude (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Kendelse

Sagens baggrund

1 Associazione »Giùlemanidallajuve« (herefter »foreningen« eller »sagsøgeren«) er en almennyttig forening for selskabsdeltagere, mindretalsaktionnærer og supportere, der støtter Juventus Football Club SpA i Turin (Italien) (herefter »Juventus«).

2 Foreningen blev oprettet med det formål at forsvare medlemmernes interesser og for at anfægte de sanktioner, som Juventus i 2006 blev pålagt på grund af visse ulovlige handlinger med henblik på at påvirke udpegningen af dommere.

3 Disse sanktioner blev pålagt Juventus af forbundsankekommissionen ved Federazione italiana giuoco calcio (det italienske fodboldforbund, herefter »FIGC«) ved afgørelse af 14. juli 2006. Sanktionerne blev efterfølgende i det væsentlige stadfæstet af FIGC's forbundsklageinstans ved afgørelse af 25. juli 2006 og af Comitato olimpico nazionale italianos (den italienske olympiske komite, herefter »CONI«) mæglings- og voldgiftskammer ved afgørelse af 27. oktober 2006. Sanktionerne førte til, at Juventus blev pålagt en bøde, blev frataget sin italienske mesterskabstitel for sæsonen 2004/2005, ikke blev tildelt mesterskabstitlen for sæsonen 2005/2006 og blev degraderet til sidstepladsen i det italienske mesterskabs serie A for sidstnævnte sæson. Efter denne afgørelse måtte Juventus spille i serie B i sæsonen 2006/2007 med en straf på ni point, og klubben måtte på europæisk niveau ikke deltage i Champions League (mesterskabsturneringen) i denne sæson, selv om den havde kvalificeret sig til denne turnering.

4 Efter at have anlagt sag ved det regionale forvaltningstribunal i Latium (herefter »TAR«) indgav foreningen den 1. juni 2007 en klage til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber på grundlag af artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EUT 2003 L 1, s. 1). Denne klage tilsigtede at anmelde de angivelige overtrædelser af artikel 81 EF og 82 EF, som FIGC, CONI, Union of European Football Associations (herefter »UEFA«) og Fédération internationale de football association (herefter »FIFA«) uafhængigt af hinanden og/eller i fællesskab havde begået i forbindelse med de sanktioner, som Juventus var blevet pålagt. Foreningen har i det væsentlige gjort gældende, at såvel oprettelsen af FIGC's og CONI's organer vedrørende disciplinærspørgsmål (FIGC's forbundsankekommision, FIGC's forbundsklageinstans og CONI's mæglings- og voldgiftskammer) som de procedurer, disse instanser har anvendt, er ulovlige. Derudover har de disciplinære foranstaltninger haft en uberettiget og diskriminerende tyngde, som har skadet Juventus og klubbens mange supportere, aktionærer og sympatisører.

5 Kommissionen opfordrede den 10. juli 2007 FIGC, CONI, FIFA og UEFA til at indgive deres bemærkninger til klagen. Den 19. februar 2008 opfordrede sagsøgeren Kommissionen til at tage stilling til klagen. Kommissionen svarede ved skrivelse af 14. marts 2008 og præciserede, at dens tjenester var ved at undersøge klagen. Den 26. juni 2008 anlagde sagsøgeren passivitetssøgsmål ved Retten i henhold til artikel 232 EF. Sagen blev registreret under nr. T-254/08. På samme dag anmodede Kommissionen foreningen om supplerende oplysninger. Den 10. juli anmodede Kommissionen foreningen om yderligere præciseringer. Foreningen besvarede disse to anmodninger om oplysninger ved skrivelse dateret 1. august 2008.

6 Ved skrivelse af 29. august 2008 meddelte Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7. april 2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EUT L 123, s. 18) sagsøgeren, at efter en

undersøgelse af de fremførte faktiske og retlige omstændigheder var det Kommissionens opfattelse, at foreningen ikke besad en retlig interesse i indgivelsen af en klage som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, og at der under alle omstændigheder ikke forelå en tilstrækkelig fællesskabsinteresse til at indlede en undersøgelse af de påståede overtrædelser. Ved skrivelser af 25. september og 30. oktober 2008 besvarede sagsøgeren denne skrivelse og fastholdt sin oprindelige stilling.

7 Kommissionen vedtog den 12. maj 2009 beslutning K(2009) 3916 i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 773/2004, hvorved den afviste klagen (herefter »den anfægtede beslutning«). Kommissionen henviste principalt til sagsøgerens manglende retlige interesse og subsidiært fraværet af en tilstrækkelig fællesskabsinteresse i at fortsætte undersøgelsen.

8 Vedrørende fraværet af retlig interesse understregede Kommissionen for det første, at foreningen ikke repræsenterer Juventus' interesser, og at den ikke handler i sidstnævntes navn. Kommissionen anførte efterfølgende, at foreningen ikke har påvist, at de økonomiske interesser for dens medlemmer – som omfatter supportere af og mindretalsaktionærer i Juventus – har lidt skade.

9 Hvad angår fraværet af en tilstrækkelig fællesskabsinteresse i at fortsætte undersøgelsen, som er blevet påberåbt subsidiært, anførte Kommissionen, at selv hvis det blev antaget, at de hævdede overtrædelser ville kunne påvirke handelen inden for Fællesskabet, ville den påtalte adfærd ikke kunne påvirke fællesmarkedets funktion på en betydningsfuld måde. Under alle omstændigheder ville en fortsat behandling have tvunget Kommissionen til at indlede en undersøgelse af et uforholdsmæssigt omfang set i forhold til den ringe sandsynlighed for, at en overtrædelse ville kunne fastslås.

10 Efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning afsagde Rettens Sjette Afdeling kendelse om, at det var ufornødent at træffe afgørelse i det af foreningen anlagde passivitetssøgsmål (Rettens kendelse af 22.12.2009, sag T-254/08, Associazione Giùlemanidallajuve mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

Retsforhandlinger og parternes påstande

11 Foreningen har anlagt denne sag ved stævning indleveret den 10. juli 2009.

12 Ved dokument indleveret den 23. november 2009 begærede FIFA (herefter »intervenienten«) tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande. Begæringen blev taget til følge ved kendelse afsagt af formanden for Sjette Afdeling den 18. marts 2010.

13 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Fjerde Afdeling, og den foreliggende sag er følgelig blevet henvist til denne afdeling.

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Det pålægges Kommissionen at foretage en undersøgelse med henblik på konstateringen af FIGC's, CONI's, UEFA's og FIFA's overtrædelser af artikel 81 EF og 82 EF med det formål at:

  — ophæve de afgørelser, der tilsidesætter i artikel 81 EF og 82 EF, og de sanktioner, som FIGC, CONI, UEFA og FIFA har pålagt Juventus FC

  — pålægge FIGC, CONI, UEFA og FIFA at betale en passende erstatning for det tab, som foreningen reelt har lidt som følge af disse virksomheders og virksomhedssammenslutningers krænkelse af artikel 81 EF og 82 EF, samt

— pålægge enhver relevant sanktion.

15 Sagsøgeren har i replikken ligeledes nedlagt påstand om, at Kommissionen pålægges at betale sagens omkostninger.

16 Kommissionen og intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

17 I henhold til Rettens procesreglements artikel 111 kan Retten, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, at sagen må afvises, eller at den er åbenbart ugrundet, træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.

18 I denne sag anser Retten sagen for tilstrækkeligt belyst af sagsakterne, således at den kan træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

1. *Sagsøgerens anbringende om, at der gives Kommissionen påbud*

19 Ved sin anden påstand anmoder sagsøgeren Retten om at pålægge Kommissionen at foretage en undersøgelse med henblik på at fastslå den hævdede overtrædelse med det formål at ophæve de omhandlede afgørelser og sanktioner, at pålægge FIGC, CONI, UEFA og FIFA at betale erstatning for foreningens tab, og at pålægge enhver relevant sanktion.

20 I denne henseende bemærker Retten, at ifølge fast retspraksis tilkommer det ikke Unionens retsinstanser at give institutionerne påbud i forbindelse med den legalitetskontrol, som de udøver. Det påhviler således i henhold til artikel 233 EF den institution, som har udstedt den annullerede retsakt, at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af en dom afsagt i forbindelse med et annullationssøgsmål (jf. i denne retning Rettens dom af 27.11.1997, sag T-224/95, Tremblay mod Kommissionen, Sml. II, s. 2215, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

21 Det følger deraf, at sagsøgerens påstande om, at der udstedes påbud til Kommissionen, må afvises og åbenlyst ikke kan realitetsbehandles.

2. *Annullationspåstanden*

22 Det bemærkes, i lighed med det af Kommissionen anførte, at stævningen ikke er struktureret som anbringender til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede beslutning. Første afsnit vedrørende »faktiske omstændigheder« (stævningens punkt 1-27) efterfølges af visse bemærkninger vedrørende Kommissionens behandling af klagen (stævningens punkt 28-42), foreningens retlige interesse (stævningens punkt 43-63), hvorvidt søgsmålet for Retten kan realitetsbehandles (stævningens punkt 64-72), og den tidsmæssigt begrænsede karakter af de sanktioner, Juventus var blevet pålagt (stævningens punkt 73-76). Stævningen omfatter dernæst et meget omfattende afsnit vedrørende »retlige aspekter«, som berører de omhandlede sportslige institutioners tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, og som gentager de anbringender, som sagsøgeren anførte i sin klage over de anfægtede foranstaltninger, samt visse præciseringer, som foreningen har fremført som svar på Kommissionens skrivelse af 29. august 2008 (stævningens punkt 77-368).

23 Sagsøgerne sammenfatter i stævningens punkt 371-373 sine klagepunkter som følger:

— Kommissionen har ikke i tilstrækkelig grad taget de faktiske og retlige omstændigheder i betragtning, som er blevet fremført i klagen, og har derved tilsidesat sin opgave med målrettet at gennemføre konkurrencepolitikken og sin begrundelsespligt.

— Det fremgår derfor, at de foranstaltninger, der er genstand for klagen, åbenlyst tilsidesætter artikel 81 EF og 82 EF.

24 Da sagsøgeren i det væsentlige har gentaget ordlyden af sin klage i sit søgsmål, er det, som Kommissionen har understreget, vanskeligt at identificere de annullationsanbringender, som gøres gældende mod Kommissionens begrundelse i den anfægtede beslutning.

25 På grundlag af sin egen forståelse af stævningen har Kommissionen i sit svarskrift ment at kunne udlede eksistensen af fem anbringender. De således fastlagte anbringender er for det første rettet mod Kommissionens tilsidesættelse af sin begrundelsespligt, for det andet mod en tilsidesættelse af begrebet retlig interesse som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, for det tredje mod Kommissionens tilsidesættelse af sin opgave med målrettet at gennemføre konkurrencepolitikken, for det fjerde mod en tilsidesættelse af begrebet fællesskabsinteressen ved undersøgelsen af klagen, og for det femte en tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF.

26 Sagsøgeren har ikke bestridt denne fortolkning af stævningen i sin replik og har i replikken organiseret sine klagepunkter på grundlag af de anbringender, Kommissionen identificerede i sit svarskrift.

27 Kommissionen har ligeledes i sin duplik fastholdt eksistensen af et nyt anbringende, som sagsøgeren har fremført i replikken, vedrørende tilsidesættelsen af princippet om god forvaltningsskik.

28 Det bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), skal en stævning angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Ifølge fast retspraksis skal disse angivelser være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og til, at Retten i givet fald på det foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Såfremt et søgsmål skal kunne admitteres, er det af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen (Rettens kendelse af 28.4.1993, sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 20, og af 21.5.1999, sag T-154/98, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1703, præmis 49, samt Rettens dom af 15.6.1999, sag T-277/97, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. II, s. 1825, præmis 29). Tilsvarende krav må stilles, når et klagepunkt påberåbes til støtte for et anbringende (jf. i denne retning Rettens dom af 14.12.2005, sag T-209/01, Honeywell mod Kommissionen, Sml. II, s. 5527, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

29 I den foreliggende sag er Retten af den opfattelse, at stævningen trods dens åbenbare mangler indeholder tilstrækkelige oplysninger til, at Kommissionen kan tage stilling til substansen, og til, at Retten kan foretage sin prøvelse.

30 Sagen kan således antages til realitetsbehandling, for så vidt som den vedrører annullation af den anfægtede afgørelse. Sagsøgerens argumenter bør derfor undersøges på grundlag af de anbringender, som Kommissionen har identificeret, og som Retten finder i det væsentlige svarer til stævningens indhold.

31 Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrebet fællesskabsinteressen vil blive undersøgt først. De af sagsøgerens argumenter, som kan sammenfattes inden for rammerne af dette anbringende, forekommer at være de mest omfattende. Derudover vedrører det fjerde anbringende en af de søjler, som Kommissionen har bygget sin argumentation for afvisningen af klagen på. Den anden søjle er fraværet af foreningens retlige interesse (jf. denne doms præmis 7-9).

32 Det bemærkes, at hver af de to søjler i sig selv er tilstrækkelige til at begrunde en frifindelse. Under disse omstændigheder er en analyse af det andet anbringende om Kommissionens tilsidesættelse af begrebet retlig interesse ikke længere nødvendig, hvis det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af begrebet fællesskabsinteresse forkastes (jf. i denne retning Rettens dom af 12.12.2006, sag T-155/04, SELEX Sistemi Integrati mod Kommissionen, Sml. II, s. 4797, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrebet fællesskabsinteresse

33 Kommissionen kan ifølge fast retspraksis, når den beslutter at prioritere de klager, som er indbragt for den vedrørende tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, fastsætte en rækkefølge for behandlingen af klagerne og kan som kriterium for prioriteringen anvende en sags fællesskabsinteresse (jf. i denne retning Rettens dom af 18.9.1992, sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2223, præmis 83-85).

34 Ved vurderingen af fællesskabsinteressen i at fortsætte undersøgelsen af en sag skal Kommissionen bl.a. afveje den påståede overtrædelses betydning for det fælles markeds funktion, sandsynligheden for at kunne godtgøre dens eksistens og rækkevidden af de nødvendige undersøgelsesforanstaltninger med henblik på bedst muligt at opfylde dens opgave, som består i at overvåge overholdelsen af artikel 81 EF og 82 EF (Automec-dommen, nævnt ovenfor i præmis 33, præmis 86).

35 Såfremt det konkluderes, at samhandelen inden for Fællesskabet er påvirket, skal Kommissionen således kun behandle en klage om tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, hvis der foreligger den fornødne fællesskabsinteresse. Denne interesse kan navnlig tænkes at foreligge, når den påtalte overtrædelse kan medføre alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet (Domstolens dom af 23.4.2009, sag C-425/07 P, AEPI mod Kommissionen, Sml. I, s. 3205, præmis 54).

36 Den prøvelse, som Unionens retsinstanser foretager af Kommissionens skønsbeføjelse i behandlingen af klager, må ikke føre til, at de sætter deres eget skøn vedrørende Fællesskabets interesse i stedet for Kommissionens, men har til formål at kontrollere, at den anfægtede beslutning ikke hviler på materielt urigtige omstændigheder, og at den hverken er behæftet med en retlig fejl, et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (Rettens dom af 14.2.2001, sag T-115/99, SEP mod Kommissionen, Sml. II, s. 691, præmis 34, og af 26.1.2005, sag T-193/02, Piau mod Kommissionen, Sml. II, s. 209, præmis 81).

37 I den foreliggende sag har Kommissionen på grundlag af to overvejelser afvist, at der foreligger en fællesskabsinteresse i en fortsættelse af undersøgelsen.

38 For det første har Kommissionen i den anfægtede beslutnings punkt 41-49 anført, at den påtalte adfærd af fire årsager ikke påvirker fællesmarkedets funktion på en betydningsfuld måde som omhandlet i den nævnte retspraksis, nemlig for det første grundet sagens begrænsede økonomiske rækkevidde og det begrænsede antal af berørte forbrugere, for det andet den ved de kompetente nationale retsinstanser anlagte sag, for det tredje den begrænsede geografiske rækkevidde af de angivelige restriktioner, og for det fjerde ophøret af de hævdede restriktioners virkninger.

39 Kommissionen har subsidiært i den anfægtede beslutnings punkt 50-56 anført, at en yderligere undersøgelse ville have tvunget Kommissionen til at indlede en undersøgelse af et uforholdsmæssigt omfang set i forhold til den ringe sandsynlighed for, at en overtrædelse ville kunne fastslås.

40 Kommissionen har, støttet af intervenienten, gjort gældende, at sagsøgeren ikke har anfægtet denne anden del af Kommissionens begrundelse, som er blevet fremført subsidiært i den anfægtede beslutning. Det følger ifølge Kommissionen deraf, at selv hvis sagsøgerens argumenter vedrørende den første del af dennes analyse var begrundede, ville dette ikke være tilstrækkeligt til at drage

Kommissionens konklusion om fraværet af en fællesskabsinteresse i en fortsættelse af undersøgelsen i tvivl. De af sagsøgeren i forbindelse med fjerde anbringende fremførte argumenter er således uden betydning.

41 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

42 Selv om sagsøgeren ikke formelt har anfægtet, at Kommissionens konklusion om undersøgelsens uforholdsmæssige karakter set i forhold til den ringe sandsynlighed for at kunne dokumentere en overtrædelse er begrundet, har sagsøgeren i stævningens punkt 373 gjort gældende, at de foranstaltninger, som var genstand for klagen, klart tilsidesatte artikel 81 EF og 82 EF. Sagsøgeren har i replikkens punkt 146 bekræftet, at denne i sin klage har angivet faktiske og retlige oplysninger for i videst muligt omfang at bistå Kommissionens i dens undersøgelser. Det følger deraf, at stævningen og i særdeleshed afsnittet »retlige aspekter«, som berører de omhandlede sportslige institutioners tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, kan fortolkes som en anfægtelse også af Kommissionens subsidiære konklusion i den anfægtede beslutnings punkt 50-56 om undersøgelsens uforholdsmæssige omfang set i forhold til den ringe sandsynlighed for, at en overtrædelse ville kunne fastslås.

43 Efter denne konstatering må det for det første undersøges, om Kommissionens konklusion om fraværet af en betydelig påvirkning af fællesmarkedets funktion, som principalt er blevet fremført i den anfægtede beslutnings punkt 41-49, bygger på væsentligt urigtige faktiske omstændigheder eller er behæftet med en retlig fejl, med et åbenbart fejlskøn eller magtfordrejning. Hvis konklusionens retmæssighed ikke kan anfægtes af sagsøgeren, er analysen af Kommissionens subsidiære konklusion, som er nævnt i den anfægtede beslutnings punkt 50-56, ikke længere nødvendig (jf. i denne retning dommen i sagen SELEX Sistemi Integrati, præmis 47).

44 Sagsøgeren har for det første i stævningens punkt 28 fremhævet, at Kommissionen har fastslået fraværet af en fællesskabsinteresse og af en betydningsfuld påvirkning af fællesmarkedet på grundlag af fire argumenter (jf. denne doms præmis 38), hvoraf tre – rettet mod henholdsvis sagens begrænsede økonomiske rækkevidde, den ved de kompetente nationale retter anlagde sag, og ophøret af de hævdede overtrædelsers virkninger – er uden relevans, da de ikke vedrører den problemstilling, der er knyttet til påvirkningen af handelen mellem medlemsstater.

45 Sagsøgeren har derefter på en spredt og fragmenteret måde fremført flere argumenter i stævningen, som kan anses for at anfægte Kommissionens begrundelse vedrørende fraværet af en betydningsfuld påvirkning af markedets funktion. Disse argumenter er for det første rettet mod sagens internationale rækkevidde, for det andet mod varigheden af de hævdede overtrædelsers virkninger, for det tredje mod de nationale retsmidlers utilstrækkelighed og for det fjerde mod sagens økonomiske rækkevidde.

Om sagens internationale rækkevidde

46 De af sagsøgerens argumenter, som kan berøre den påståede overtrædelses geografiske rækkevidde, sammenfattes først.

47 I det afsnit af stævningen, som har overskriften »Retlige aspekter: tilsidesættelse af artikel 81 [EF] og 82 [EF]«, insisterer sagsøgeren i punkt 123-138 på retstvistens internationale karakter og gør gældende, at de anfægtede foranstaltninger ikke undslipper forbuddet i artikel 81 EF og 82 EF, da de påvirker markedet på en betydningsfuld måde, idet de har en virkning på hele det italienske område (udelukkelse på italiensk niveau) og hindrer den frie konkurrence på europæisk niveau (gør det umuligt for Juventus at deltage i Champions League på grund af de forbindelser, der findes mellem FIGC, CONI, UEFA og FIFA).

48 Sagsøgeren har ligeledes i stævningens punkt 144-158 gjort gældende, at de restriktive virkninger på konkurrencen, som sagsøgeren har anmeldt til Kommissionen medfører en følelig påvirkning af handelen mellem medlemsstaterne. Dette gælder ligeledes for de argumenter, sagsøgeren har fremført

for Kommissionen vedrørende hindringen for de frie kapitalbevægelser som omhandlet i artikel 56 EF. I den henseende har sagsøgeren i stævningens punkt 159-171 forklaret, at de sanktioner, som Juventus er blevet pålagt, har begrænset investeringerne i klubben fra dennes aktionærer og fra personer, der ønsker at erhverve andele i klubbens kapital, hvilket påvirker handelen mellem medlemsstaterne. Begrebet »der kan påvirke handelen mellem medlemsstater« som omhandlet i artikel 81 EF og 82 EF må forstås som omfattende alle sammenslutninger, der kan bringe gennemførelsen af traktatens formål i fare, uafhængigt af, om de efter deres karakter hindrer udvekslingen mellem medlemsstaterne.

49 Det må i den henseende konstateres, som Kommissionen har understreget, at sagsøgeren åbenlyst sammenblander begrebet påvirkning af samhandelen inden for Fællesskabet som omhandlet i artikel 81 EF og 82 EF med begrebet alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet. Der er imidlertid tale om to forskellige begreber, som er klart definerede i retspraksis (AEPI-dommen, præmis 49).

50 Begrebet påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater, som sagsøgeren henviser til, er således en betingelse for anvendelsen af artikel 81 EF og 82 EF. Uden en påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater finder disse bestemmelser ikke anvendelse (jf. AEPI-dommen, præmis 50 og 51 og den deri nævnte retspraksis).

51 Begrebet alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, som Kommissionen henviser til, når den understreger fraværet af en betydningsfuld påvirkning af fællesmarkedets funktion i den anfægtede beslutnings punkt 41-49, er relevant i forbindelse med Kommissionens skønsbeføjelse til at afvise at undersøge en klage. Dette begreb udgør således et af kriterierne for vurderingen af, om der foreligger en fællesskabsinteresse, som er tilstrækkelig vigtig til, at Kommissionen bør behandle en klage. Kommissionen skal i den forbindelse i hvert enkelt tilfælde vurdere, hvor grove de påståede indgreb i konkurrencen er, og om de fortsat har virkninger. Denne forpligtelse indebærer bl.a., at Kommissionen skal tage hensyn til varigheden og omfanget af de påståede overtrædelser og deres indvirkning på konkurrencesituationen i Unionen (jf. AEPI-dommen, præmis 52 og 53 og den deri nævnte retspraksis).

52 Som fastslået i denne doms præmis 35, er Kommissionen berettiget til at afvise at undersøge en klage i fraværet af alvorlige forstyrrelser på fællesmarkedet, selv om den anmeldte adfærd påvirker samhandelen mellem medlemsstater som omhandlet i artikel 81 EF og 82 EF (jf. AEPI-dommen, præmis 54).

53 Sagsøgerens argumenter, hvorved en påvirkning af handelen mellem medlemsstater søges påvist, er således uden betydning.

54 Endelig, selv hvis det antages, at visse af sagsøgerens klagepunkter kunne fortolkes som rettet mod Kommissionens vurdering med hensyn til fraværet af forstyrrelser på fællesmarkedet, hvilket ikke er tilfældet, er der intet af det af sagsøgeren fremførte, som kan drage begrundelsen for den anfægtede beslutning i tvivl vedrørende dette punkt.

55 Som Kommissionen har anført i den anfægtede beslutnings punkt 43 og 47, har virkningen af den sanktion, som Juventus er blevet pålagt, ikke en betydelig rækkevidde på den konkurrencemæssige struktur på fodboldmarkedet: Klubben er fortsat med at spille i serie B og kan genoptage sin deltagelse i det italienske mesterskabs serie A blot ét år efter at være blevet pålagt sanktioner og i Champions League to år efter samme sanktion. En anden klub kunne deltage i Champions League i sæsonerne 2006/2007 og 2007/2008 for at repræsentere Italien. Sagsøgerens argumenter vedrørende dels en mulig påvirkning af de priser, fodboldklubberne anvender på grund af de sanktioner, Juventus er blevet pålagt, og dels den påståede risiko for stiltiende samordning blandt de store europæiske klubber efter Juventus' nedrykning til serie B er på ingen måde fyldestgørende og drager således ikke Kommissionens konklusion om, at de omhandlede foranstaltninger ikke har haft en betydningsfuld påvirkning af fællesmarkedets funktion, i tvivl.

56 Sagsøgerens argumenter vedrørende sagens internationale rækkevidde på således forkastes som uden relevans og under alle omstændigheder helt åbenbart ugrundede.

Om ophøret af de hævdede restriktioners virkning

57 Sagsøgeren har bl.a. i stævningens punkt 73-76 anfægtet den konklusion, som Kommissionen er nået til i den anfægtede beslutnings punkt 48 vedrørende fraværet af en fællesskabsinteresse i fortsættelsen af undersøgelsen på grund af ophøret af de hævdede restriktioners virkning.

58 Kommissionen bestrider sagsøgerens argumenter.

59 Det bemærkes i denne henseende, at Kommissionen i henhold til fast retspraksis lovligt kan beslutte ikke at imødekomme en klage over former for praksis, som efterfølgende er bragt til ophør, når en sådan beslutning begrundes (Rettens dom af 16.9.1998, forenede sager T-133/95 og T-204/95, IECC mod Kommissionen, Sml. II, s. 3645, præmis 146). Hvis Kommissionen imidlertid ønsker at støtte sin begrundelse på, at adfærden er bragt til ophør, er den ved vurderingen af, om det er af interesse for Fællesskabet at behandle klagen, forpligtet til at undersøge, om der fortsat består konkurrencebegrænsende virkninger, og til at tage hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed (Rettens dom af 12.9.2007, sag T-60/05, UFEX mod Kommissionen, Sml. II, s. 3397, præmis 74). Hvis den overholder disse betingelser, kan Kommissionen afvise en klage, selv om overtrædelserne er langvarige og meget grove, forudsat at den ikke lægger materielt urigtige faktiske forhold til grund eller anlægger et åbenbart urigtigt skøn (UFEX-dommen, præmis 140).

60 Set i lyset af denne retspraksis er det åbenlyst ukorrekt, når sagsøgeren anfører, at de angivne overtrædelsers varighed og deres fortsatte virkninger ikke er relevante faktorer ved bedømmelsen af fællesskabsinteressen i at fortsætte undersøgelsen.

61 Sagsøgeren har ydermere ikke fremført nogen oplysninger, der gør det muligt at forstå, hvorledes de påståede overtrædelsers konkurrencebegrænsende virkninger fortsat består, henset til den omstændighed, at Juventus hurtigt har kunnet genoptage konkurrencen om det italienske mesterskab i serie A og i Champions League. Sagsøgeren har heller ikke påvist, hvorledes de økonomiske konsekvenser for Juventus har kunnet påvirke de priser, der anvendes af denne klub eller af konkurrerende klubber.

62 Endelig giver den teoretiske mulighed for, at de sportslige instanser i fremtiden gentager den anfægtede adfærd, i modsætning til det af sagsøgeren anførte, ikke mulighed for at anse virkningerne af de i sagen anfægtede foranstaltninger for fortsat at bestå.

63 Det fremgår deraf, at Kommissionen med rette kunne konkludere, at der ikke forelå en fællesskabsinteresse på grundlag af bl.a. ophøret af de påberåbte overtrædelsers virkning.

64 Sagsøgerens argumenter må således forkastes som åbenbart ugrundede.

Om muligheden for sagsanlæg ved de nationale retsinstanser

65 Sagsøgeren har bestridt Kommissionens konklusion i den anfægtede beslutnings punkt 45 og 46, hvorefter klagen kan afvises bl.a. på grund af muligheden for at anlægge sag ved de nationale myndigheder og retsinstanser.

66 Kommissionen bestrider, støttet af intervenienten, sagsøgerens argumenter.

67 Det bemærkes i denne henseende, at det forhold, at spørgsmålet om, hvorvidt en aftale eller en praksis er i overensstemmelse med artikel 81 EF eller 82 EF, allerede bliver behandlet ved en national domstol eller en national konkurrencemyndighed, er et moment, som Kommissionen kan tage hensyn til ved

vurderingen af sagens interesse for Fællesskabet (Rettens dom af 24.1.1995, sag T-5/93, Tremblay m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 185, præmis 62, og af 3.7.2007, sag T-458/04, Au Lys de France mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 72).

68 I henhold til retspraksis er Kommissionen, når virkningerne af de påståede overtrædelser, der er genstand for en klage, i det væsentligste kun er mærkbare i én enkelt medlemsstat, og når klageren allerede har indbragt spørgsmålet om overtrædelserne for denne medlemsstats domstole og dens kompetente administrative myndigheder, berettiget til at afvise klagen med den begrundelse, at sagen ikke har tilstrækkelig interesse for Fællesskabet, hvorved det dog forudsættes, at klagerens rettigheder kan beskyttes i tilstrækkelig grad af de nationale instanser, hvilket kun er tilfældet, hvis disse er i stand til at indhente de nødvendige faktiske oplysninger med henblik på afgørelsen af, om den anfægtede praksis udgør en overtrædelse af de nævnte bestemmelser i traktaten (Automec-dommen, præmis 89-96, og dommen i sagen Au Lys de France, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 83).

69 I modsætning til det af sagsøgeren anførte er virkningen af de anfægtede foranstaltninger i den foreliggende sag ikke, som nævnt i denne doms præmis 55, på europæisk niveau af væsentlig betydning, idet tyngdepunktet for sagen befinder sig i Italien.

70 Derudover har sagsøgeren ikke fremlagt noget indicium til støtte for, at de retsmidler, der står til rådighed i italiensk ret, ikke på tilfredsstillende måde skulle kunne sikre dennes rettigheder. Tværtimod fremgår det af sagsakterne, at foreningen for det første har støttet Juventus ved dennes klage ved TAR over FIGC's forbundsklageinstans' afgørelse af 25. juli 2006, og for det andet, at foreningen selv har indgivet klage ved TAR mod CONI's mæglings- og voldgiftskammers afgørelse af 27. oktober 2006. Den omstændighed, at TAR erklærede, at interventionen var uden genstand, efter at Juventus trak sin klage tilbage, og den omstændighed, at foreningens klage blev afvist i henhold til national ret, rejser ikke tvivl om sagsøgerens mulighed for at anlægge sag ved de nationale retsinstanser (jf. i denne retning dommen i sagen Au Lys de France, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 86). Derudover kunne foreningen have indgivet klage ved den italienske konkurrencemyndighed, hvilket sagsøgeren ikke har benyttet sig af i den foreliggende sag.

71 Hvad angår den pression, som Juventus angiveligt har været udsat for med henlik på ikke at udøve sin ret til at iværksætte søgsmål ved de nationale retsinstanser, må det konstateres, som sagsøgeren selv gør det i stævningens punkt 13 og 364, at Juventus ikke på noget tidspunkt er blevet frataget den adgang til at anlægge søgsmål, som klubben har på nationalt niveau, for at anfægte de afgørelser, som de sportslige instansers appelorganer har truffet.

72 Endelig er sagsøgerens argumenter om, at de italienske retsinstanser ikke skulle være i stand til samlet at behandle de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om den omhandlede praksis udgør en tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, helt uunderbyggede. Den omstændighed, at sagsøgeren opfatter Kommissionen som værende bedre placeret til at behandle dennes klage, afspejler således blot en subjektiv opfattelse, som ikke kan tvinge denne institution til at fortsætte sin undersøgelse af en klage, som om denne henhørte under institutionens eksklusive kompetence.

73 Det må således konkluderes, at Kommissionen ikke har begået nogen fejl ved at antage, at muligheden for at anlægge sag ved de nationale retsinstanser var en relevant faktor ved afvisningen af klagen.

74 Sagsøgerens argumenter må således forkastes som åbenbart ugrundede.

Om sagens begrænsede økonomiske rækkevidde

75 Sagsøgeren har, bl.a. i stævningens punkt 139-143 og 150-157, anfægtet de konklusioner, som Kommissionen har formuleret i den anfægtede beslutnings punkt 42-44 om sagens begrænsede økonomiske rækkevidde.

76 Det bemærkes i den henseende, at det talmateriale, som sagsøgeren har fremlagt i stævningens punkt 151 om den økonomiske skade, som Juventus har lidt, ikke er blevet forelagt Kommissionen før vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at under et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF skal lovligheden af en retsakt bedømmes efter de oplysninger, som den udstedende myndighed havde rådighed over på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt (jf. eksempelvis Rettens dom af 4.3.2009, sag T-424/05, Italien mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 169). Som Kommissionen har understreget, må det talmateriale, som sagsøgeren har fremlagt, derfor klart afvises.

77 Som svar på afvisningen af disse oplysninger, som Kommissionen har anfægtet i sit svarskrift, har sagsøgeren i replikken fastholdt, at disse oplysninger allerede var blevet skitserede i sagsøgerens klage, og at Kommissionen tilsidesatte princippet om god forvaltningsskik, idet den aldrig anmodede foreningen om den mindste supplerende oplysning i den henseende og mere generelt om de oplysninger i klagen, som blev anset for at være utilstrækkelige i den anfægtede beslutning.

78 Det bemærkes i den henseende, at i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, må der ikke fremsættes nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

79 Det må således konstateres, således som Kommissionen har gjort det, at det af sagsøgeren fremførte argument, som bygger på en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, udgør et nyt anbringende som omhandlet i denne artikel, og som derfor må afvises.

80 Sagsøgerens argument er således hverken blevet fremført i stævningen eller i tilknytning til de af Kommissionen identificerede anbringender. Som det fastslås i denne doms præmis 100-106, har sagsøgeren i forbindelse med stævningens tredje anbringende i det væsentlige begrænset sig til at anfægte den omstændighed, at Kommissionen ikke tog de i klagen fremførte faktiske og retlige omstændigheder i betragtning. Stævningen indeholder imidlertid ingen anfægtelser med hensyn til de spørgsmål, som Kommissionen skulle have stillet foreningen vedrørende bl.a. de anfægtede sanktioners økonomiske påvirkning af Juventus.

81 Det kan under alle omstændigheder ikke – selv hvis sagsøgerens argumenter vedrørende tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik kunne antages til realitetsbehandling, hvilket ikke er tilfældet – i forbindelse med en sag om annullation af en beslutning om afvisning af en klage på konkurrenceområdet bebrejdes Kommissionen, at den ikke har taget hensyn til et forhold, der ikke var blevet bragt til Kommissionens kundskab af klageren, og som Kommissionen ikke havde kunnet erfare, medmindre den havde indledt en undersøgelse (Rettens dom af 4.3.1999, sag T-319/99, FENIN mod Kommissionen, Sml. II, s. 1629, præmis 43). Idet Kommissionen alene er forpligtet til at foretage en omhyggelig undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, som den klagende part har fremført, tilkommer det ikke denne institution, i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, at godtgøre, at den har truffet foranstaltninger med henblik på sagens oplysning (Rettens dom af 12.5.2010, sag T-432/05, EMC Development mod Kommissionen, Sml. II, s. 1629, præmis 58 og 59).

82 Det må i øvrigt konstateres, at de angivelige økonomiske tab, som en enkelt sanktionspålagt erhvervsdrivende har lidt, ikke i sig selv giver mulighed for at konkludere, at der foreligger en betydningsfuld påvirkning af markedets funktion, og at det er nødvendigt, at Kommissionen anvender sine begrænsede ressourcer til at undersøge den påståede overtrædelse.

83 I den foreliggende sag har Kommissionen i den anfægtede beslutnings punkt 43, uden at være blevet modsagt af sagsøgeren, bemærket, at 32 klubber årligt deltager i Champions League, og at en anden italiensk fodboldklub kunne deltage i stedet for Juventus. Juventus har på ny kunnet konkurrere med de andre europæiske hold siden sæsonen 2008/2009. På grundlag af disse forhold har Kommissionen i den anfægtede beslutnings punkt 44 berettiget kunnet konkludere, at sagen har en begrænset rækkevidde, og at der ikke foreligger en tilstrækkelig fællesskabsinteresse til at fortsætte med dyberegående undersøgelser.

84 Som det fastslås i denne doms præmis 55, kan disse konkrete konstateringer ikke anfægtes af sagsøgerens generelle og udetaljerede antagelser vedrørende dels den angivelige skade, som det globale fodboldmarkeds funktion har lidt, dels den mulige virkning på de priser, fodboldklubberne anvender, og den angivelige risiko for en stiltiende samordning blandt de store klubber.

85 Det følger deraf, at sagsøgerens anbringender om sagens økonomiske rækkevidde må afvises, idet de delvist åbenlyst ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er åbenlyst ugrundede.

86 Henset til det foregående må det konkluderes, at Kommissionen med rette har kunnet fastslå, at der ikke foreligger en betydelig påvirkning af markedets funktion, og at Kommissionen har kunnet afvise klagen på det grundlag.

87 Da retmæssigheden af denne konklusion, som Kommissionen principalt har fremført, ikke er blevet draget i tvivl af sagsøgeren, er det som fastslået i denne doms præmis 43 ikke længere fornødent at undersøge, om Kommissionen har begået en fejl ved subsidiært at konkludere, at en fortsættelse af behandlingen af klagen under alle omstændigheder ville have påført Kommissionen en forpligtelse til at påtage sig at gennemføre en undersøgelse, hvor omfanget forekommer uforholdsmæssigt i forhold til den ringe sandsynlighed for at kunne fastslå en overtrædelse.

88 Det fjerde anbringende, som sagsøgeren i det væsentlige har fremført, må således forkastes, idet det delvist er irrelevant, delvist åbenlyst ikke kan antages til realitetsbehandling og delvist er åbenlyst ugrundet.

89 Da Kommissionen gyldigt har kunnet afvise klagen i fraværet af en fællesskabsinteresse i en fortsættelse af undersøgelsen, er det, som det fastslås i denne doms præmis 32, ufornødent at undersøge det andet af Kommissionen identificerede anbringende om en tilsidesættelse af begrebet retlig interesse.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten

90 Sagsøgeren har i stævningens punkt 38-42 og 372 gjort gældende, at den anfægtede beslutning er summarisk begrundet, og at den ikke indeholder nogen henvisning til de faktuelle og retlige omstændigheder, som sagsøgeren har påberåbt sig under den administrative procedure. Ifølge sagsøgeren giver Kommissionens forklaringer ikke parterne eller retsinstanserne mulighed for at vurdere, hvorledes Kommissionen har anvendt Fællesskabets konkurrenceregler i det foreliggende tilfælde.

91 Sagsøgeren har i sin replik præciseret, at Kommissionen var forpligtet til at forklare sit retlige og faktuelle ræsonnement, som lå til grund for dens konklusion, hvorefter de påståede overtrædelser ikke havde en tilstrækkelig virkning på handelen mellem medlemsstater, da en sådan analyse er en forudsætning for at den kan udøve sin skønsbeføjelse vedrørende afvisning af klager. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen ikke har besvaret dens argument om, at de sportslige instansers afgørelser overskrider Italiens grænser og fortsat har virkninger. Endelig har Kommissionen ikke forklaret, hvorledes dens opgave ville være så uforholdsmæssig i forhold til den omtvistede situation.

92 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

93 Det fremgår af fast retspraksis, at begrundelsen for en individuel beslutning dels skal gøre det muligt for den berørte part at gøre sig bekendt med begrundelsen for den trufne foranstaltning med henblik på at kunne varetage sine interesser og afgøre, om beslutningen er lovlig, dels skal gøre det muligt for Unionens retsinstanser at udøve deres kontrol (jf. dommen i sagen Au Lys de France, nævnt i præmis 67 ovenfor, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

94 Det bemærkes i denne henseende, at Kommissionen ikke er forpligtet til i begrundelsen for de beslutninger, den træffer for at sikre anvendelsen af konkurrencereglerne, at tage stilling til alle de argumenter, som de berørte parter har gjort gældende til støtte for deres anmodning, men at det er tilstrækkeligt, at Kommissionen redegør for de faktiske og retlige betragtninger, der har været af væsentlig betydning for beslutningen (Rettens dom af 18.9.1996, sag T-387/94, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 961, præmis 104, og af 17.7.1998, sag T-111/96, ITT Promedia mod Kommissionen, Sml. II, s. 2937, præmis 131).

95 Hvad for det første angår sagsøgerens klagepunkt om, at Kommissionens forklaringer ikke giver mulighed for at vurdere, hvorledes Kommissionen har anvendt Fællesskabets konkurrenceregler, må det, som det fastslås i denne doms præmis 7-9 og 51, konstateres, at Kommissionen ikke i den anfægtede beslutning har truffet afgørelse vedrørende en overtrædelse af artikel 81 EF og 82 EF, men har begrænset sig til i overensstemmelse med retspraksis at afvise klagen efter bl.a. at have fastslået på begrundet vis, at der ikke forelå alvorlige forstyrrelser i markedet. De af sagsøgeren fremførte argumenter om den anfægtede beslutnings angivelige mangel på begrundelse søger i virkeligheden at anfægte Kommissionens undladelse af at tage stilling til de omhandlede sportslige instansers angivelige overtrædelse af artikel 81 EF og 82 EF.

96 Det fremgår klart af den anfægtede beslutning, at Kommissionen principalt afviste klagen på grundlag af sagsøgerens manglende retlige interesse og subsidiært på grundlag af den manglende fællesskabsinteresse.

97 Hvad nærmere angår fraværet af en fællesskabsinteresse har Kommissionen detaljeret gjort rede for de grunde, som har ledt den til at konkludere, at den mulige påvirkning af handelen mellem medlemsstater ikke ville være tilstrækkelig, og at de påståede overtrædelsers virkningerne var ophørt. Sagsøgerens argumenter om Kommissionens manglende hensyntagen til dens argumenter i denne henseende tilsigter i virkeligheden at anfægte Kommissionens begrundelser for dens konklusioner vedrørende dette punkt.

98 Hvad angår den uforholdsmæssige karakter af undersøgelsen set i forhold til sandsynligheden for at kunne fastslå en overtrædelse, bemærkes det, at Kommissionen har forklaret sit ræsonnement på klar og detaljeret vis i den anfægtede beslutnings punkt 50-56.

99 Set i lyset af disse betragtninger må sagsøgerens første anbringende forkastes som åbenbart ugrundet.

Det tredje anbringende om Kommissionens tilsidesættelse af sin opgave med målrettet at gennemføre konkurrencepolitikken

100 Sagsøgeren har bl.a. i stævningens punkt 370-372 gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat af sin opgave med målrettet at gennemføre konkurrencepolitikken ved at gemme sig bag processuelle argumenter for at undvige sin væsentligste forpligtelse, som er at sikre gennemførelsen af Fællesskabets konkurrenceregler, og ved ikke i tilstrækkelig grad at tage de i klagen fremsatte faktuelle og retlige omstændigheder i betragtning.

101 Det bemærkes i den henseende, at Kommissionen ikke er forpligtet til at indlede procedurer med henblik på at fastslå eventuelle overtrædelser af fællesskabsretten, og at der blandt de rettigheder, der i henhold til disse forordninger tilkommer klagerne, ikke består nogen ret til at opnå en endelig beslutning om, hvorvidt den påståede overtrædelse foreligger (Rettens dom af 27.9.2006, sag T-204/03, Haladjian Frères mod Kommissionen, Sml. II, s. 3779, præmis 27).

102 Kommissionen er ikke desto mindre forpligtet til at foretage en omhyggelig undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, som den klagende part har fremført (jf. Rettens dom i Automec-sagen, nævnt ovenfor i præmis 33, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis, og dom af 16.12.1999, sag T-198/98, Micro Leader mod Kommissionen, Sml. II, s. 3989, præmis 27).

103 I den foreliggende sag fremgår det af korrespondancen mellem sagsøgeren og Kommissionen, at Kommissionen opmærksomt har undersøgt de forskellige faktiske og retlige omstændigheder, som foreningen har fremført. Sagsøgeren har ikke bestridt den omstændighed, at den flere gange har været i kontakt med Kommissionens tjenester, og at sidstnævnte har tilsendt sagsøgeren anmodninger om supplerende oplysninger om bl.a. sagsøgerens retlige interesse i at indgive klage (jf. denne doms præmis 5). Kommissionen har først afvist klagen efter, at den er blevet bekendt med foreningens præciseringer og bemærkninger, som denne fremførte som svar på den i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 773/2004 fremsendte skrivelse (jf. præmis 6 og 7 ovenfor).

104 Henset til de faktiske og retlige omstændigheder, som er omhandlet i klagen, må det konkluderes, at Kommissionen har gennemført en passende undersøgelse af disse, og at den ikke kan kritiseres for at have tilsidesat sin opgave med målrettet at gennemføre konkurrencepolitikken.

105 Sagsøgerens klagepunkt om, at ingen af dens argumenter er blevet bestridt eller analyseret af Kommissionen, tilsigter i virkeligheden at anfægte Kommissionens manglende stillingtagen til den anfægtede adfærd.

106 Under disse omstændigheder må sagsøgerens tredje anbringende forkastes som åbenbart ugrundet.

Det femte anbringende om en tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF

107 Som fastslået i denne doms præmis 22, indeholder stævningen et meget omfattende afsnit med overskriften »Retlige aspekter«, som omhandler tilsidesættelsen af artikel 81 EF og 82 EF, og som i det væsentlige gentager de argumenter, der blev fremført i klagen over de anfægtede foranstaltninger og i foreningens svar på Kommissionens skrivelse af 29. august 2008.

108 Det bemærkes i denne henseende, at Kommissionen ikke i den anfægtede beslutning har udtalt sig vedrørende de omhandlede sportslige instansers angivelige tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, men at den indskrænkede sig til at afvise klagen med den begrundelse, at sagsøgeren for det første ikke besad retlig interesse (jf. denne doms præmis 8), og at der for det andet ikke forelå en tilstrækkelig fællesskabsinteresse til at fortsætte undersøgelsen (jf. denne doms præmis 9). De argumenter, som sagsøgeren har rettet mod en tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF, er således uden relevans (jf. i denne retning dommen i sagen Au Lys de France, nævnt ovenfor i præmis 67, præmis 104).

109 Som nævnt i denne doms præmis 42, kan det imidlertid ikke udelukkes, at de af sagsøgeren fremførte argumenter ligeledes tilsigter at anfægte Kommissionens konklusion, hvorefter omfanget af den krævede undersøgelse var uforholdsmæssigt i forhold til den ringe sandsynlighed for, at en tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF ville kunne fastslås (den anfægtede beslutnings punkt 50-56).

110 En analyse af sagsøgerens argumenter er imidlertid ufornøden, da Kommissionen, som det er fastslået i denne doms præmis 86 og 87, med rette har kunnet afvise klagen i fraværet af en betydelig påvirkning af markedets funktion (den anfægtede beslutnings punkt 41-49).

111 Det følger heraf, at det femte anbringende ikke under nogen omstændigheder ville kunne begrunde en annullation af den anfægtede beslutning.

112 Henset til det foregående må Kommissionen frifindes i det hele, idet de af sagsøgeren fremførte anbringender i det væsentlige dels er irrelevante, dels åbenlyst ikke kan antages til realitetsbehandling, og dels er åbenlyst ugrundede.

Sagens omkostninger

113 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

114 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at intervenienter skal bære deres egne omkostninger.

115 Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges sagsøgeren at bære sine egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger.

116 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, bestemmes, at intervenienten bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Associazione »Giùlemanidallajuve« bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

3) Fédération internationale de football association (FIFA) bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 19. marts 2012.

E. Coulon
Justitssekretær

I. Pelikánová
Afdelingsformand

Indhold

Sagens baggrund . . . 2

Retsforhandlinger og parternes påstande . . . 3

Retlige bemærkninger . . . 4

1. Sagsøgerens anbringende om, at der gives Kommissionen påbud . . . 4

2. Annullationspåstanden . . . 4

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrebet fællesskabsinteresse . . . 6

Om sagens internationale rækkevidde . . . 7

Om ophøret af de hævdede restriktioners virkning . . . 9

Om muligheden for sagsanlæg ved de nationale retsinstanser . . . 9

Om sagens begrænsede økonomiske rækkevidde . . . 10

Det første anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten . . . 12

Det tredje anbringende om Kommissionens tilsidesættelse af sin opgave med målrettet at gennemføre konkurrencepolitikken . . . 13

Det femte anbringende om en tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF . . . 14

Sagens omkostninger . . . 15